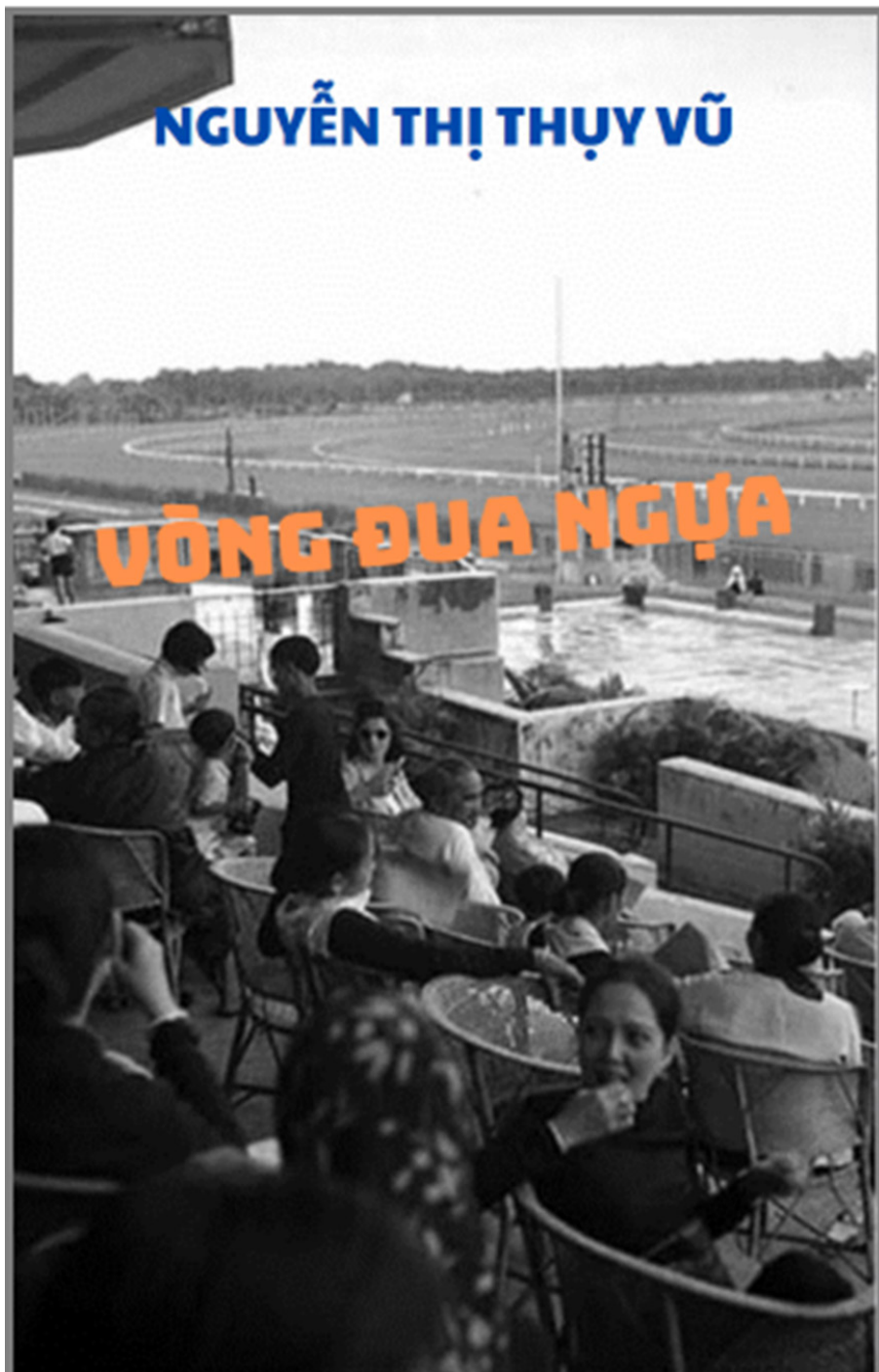

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

VÒNG ĐUA NGỰA

**VÒNG
ĐƯA NGỰA**

Nguyễn Thị Thụy Vũ

*số 80
1972*

vòng đua ngựa

nguyễn thị thụy vũ

Bìa: Eli Lotar và M.P
Trình bày: Muôn Phương
Nguồn: Internet

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

vòng đua ngựa

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

CHUI RA KHỎI CHIẾC TAXI THẮM ĐI VÀO ghi-sê mua giấy vô cửa. Nắng trưa hè đổ xuống khu trường đua Phú Thọ gay gắt đến nẩy dom đóm trước mắt. Mấy gốc cây trồng trong sân trước không đủ sức ngăn chặn cái nóng trên không trung đang tuôn ồ ạt qua kẽ lá, rơi rớt lổ đổ trên đầu lũ người tham dự cuộc đua. Dưới tàn cây, kẻ đứng người ngồi. Những chiếc dù, nón đủ màu sắc di chuyển trong sân. Họ bàn tán, cười nói cãi vã nhau sôi sục hỗn loạn. Thắm cầm chiếc ví màu đen thêu cành muguet trắng đưa lên đầu che nắng.

Chiếc quần jean đen ngời ánh bạc bó lấy bộ đùi dài, sông đuột của nàng. Chiếc áo màu huỳnh anh sát nách chừa đôi cánh tay trần trắng mát như dừa nạo.

Tiếng nói từ haut parleur vụt vang lên báo hiệu đã đến lúc các chú nai dẫn ngựa ra biểu diễn trước khán giả. Thăm sấn tới phía trước, vệt đám người đến gần bầy ngựa. Trước mặt nàng một tốp ngựa khỏe mạnh với những bộ lông mượt bóng như tô sáp. Trên lưng ngựa các chú nai không hơn mười lăm tuổi gọn ghẽ trong những bộ y phục đủ màu sắc diêm dúa, nai nịt chỉnh tề, ngồi một cách oai vệ. Họ quần ngựa vài ba vòng trước mắt quan khách. Đôi mắt Thăm theo dõi từ nhịp chân bước của từng con ngựa khi nó lướt qua trước mắt nàng. Coi kìa, con ngựa màu vàng tên Hoa Mai đang kiêu hãnh ngừng đầu lên hí vang. Tiếng thì thào sau lưng Thăm:

– Con mang số mười hai có đường lắm.

Dầu Thắm không rành về ngựa lắm, nhưng bộ lông trắng nõn như một cụm mây và dáng điệu oai dũng của nó mê hoặc nàng ngay. Thắm ngoảnh lại chỗ phát ra tiếng nói, bắt gặp người đàn ông non ba mươi tuổi. Gã làm quen ngay:

– Chị định mua số nào ?

Thắm nhìn gã, quan sát. Mái tóc gã nhuyển đen và rối bằng bành như một khóm rong. Mày gã rậm, giao nhau nằm trên đôi mắt sáng ướt. Trước nụ cười có vẻ khinh bạc của gã, tự nhiên Thắm nhìn xuống chân nàng đáp:

– Tôi cũng nghĩ như anh. Con Hoa Mai có vẻ trội hơn hết trong đây.

Gã đơn đả, liệng điều thuốc cháy dở xuống đất, rủ rê:

– Bọn mình vô mua vé đi.

Thắm vệt đám đông theo gã vào ghi-sê.
Gã ngừng lại hỏi:

– Chị mua số nào tôi lấy giúp.

– Anh mua dùm tôi 12-7-9.

Gã chen vào đám đông. Thắm rút cái khăn tay màu nước biển chạm mấy hột mồ hôi trên trán. Nàng mở bóp nghiêng mặt vào gương nhỏ và thản nhiên lôi ra thỏi son tô lại môi. Thắm khế giở chiếc khăn mouchoir trắng lốm đốm vài giọt máu khô. Bất giác nàng rung mình. Chiếc khăn này Thắm phải mua của một người lính thu dọn pháp trường sau vụ xử bắn một tên hạm ciment. Hắn đã khéo léo chạm máu người tử tội vào chiếc khăn tay của Thắm. Nàng thường nghe những người sành đánh cá ngựa nói rằng: “Nếu lấy được máu của người bị xử tử mang theo đi đánh cá ngựa

thì nhất định sẽ được trúng lớn”. Nàng đã không tiếc mua vài ba giọt máu khô này với giá tiền cắt cổ đó. Thấm đã đặt chiếc khăn này trên bàn ông Thần Tài suốt ngày hôm qua, đứng hàng giờ khẩn nguyện kêu gọi người chết về giúp nàng một lần thắng cuộc. Thấm hứa sẽ rước sư sãi tụng cầu siêu và đưa vong linh người bạc mạng về chùa. Nàng giữ bí mật không cho bạn bè hay. Thấm sẽ dành cho Cẩm, Túy và Ngọc một sự ngạc nhiên khi nàng sắm được nhà, mua thêm nữ trang một cách bất ngờ. Niềm hy vọng trở thành triệu phú đã hành hạ Trăm suốt đêm qua. Khi giàu có, nàng sẽ từ giã cảnh sống hiện tại. Nàng không còn phải đi xin khách ngoại kiều từ ly trà Saigon, không còn ngồi yên như pho tượng để bọn người bỏ tiền ra nhào nặn thân thể mình như nhồi bột. Thấm thường tự nhủ: “Nhan sắc mình không còn nuôi sống mình bao lâu nữa. Nhiều lắm là năm năm. Mình sẽ là

con sư tử về già để cho lũ chồn chó đến trêu chọc, hiếp đáp. Phải tìm một người chồng bản xứ biết thương yêu nàng thật tình để nương tựa nhau lúc tuổi già. Cái ý nghĩ đó từ hai mươi năm nay nàng đã nuôi trong tuyệt vọng. Những người đàn ông nội hóa đi qua đời nàng sao ngắn ngủi, bạc béo. Họ đến với Thắm vì tiền bạc và vì cái cơ thể ngồn ngộn sinh lực của nàng. Khi đã thỏa mãn hoàn toàn họ ra đi không buồn từ giả Thắm. Những người đó đến nàng hình dáng tuy khác nhau, nhưng đều đối xử nàng một điệu như nhau. Đêm qua Thắm thèm khát một giấc ngủ êm ả. Mãi lúc tiếng động cơ xe cộ bắt đầu báo hiệu giờ giới nghiêm đã chấm dứt, nàng mới thiếp đi trong cơn mệt mỏi. Trong giấc mơ Thắm thấy một cỗ quan tài đỏ từ ngoài khiêng vào phòng khách nhà nàng, kẻ nằm trong quan tài này là Miller người tình hiện tại của nàng vừa tử trận. Thắm hét lên, run rẩy. Tiếng kêu

giật của ả xẩm lỏi nàng ra khỏi giấc mơ hãi hùng. Thăm vươn vai ngáp dài thì Túy đã bước vào nhiech:

– Cha chả, ngủ cho mặt trời lên tám sào cũng chưa chịu dậy. Làm dâu mà ngủ như vậy, chắc mẹ chồng lấy chổi chà bỏ xuống đầu.

Thăm nhòm dậy thuật lại giấc chiêm bao của nàng đêm rồi. Túy gãi đầu dờ khoa đoán mộng:

– Thấy hòm thì phát tài nhưng...

Túy ngáp ngừng. Thăm sốt ruột lắc vai bạn:

– Nhưng... cái gì nữa mẹ non?

Túy tăng hăng làm vẻ quan trọng:

– Thấy người ta chết là mây sẽ ngủm nghe con.

Thăm giấy nầy, mắng:

– Đồ con tiện tỳ độc miệng, thúi nôm.
Nè, tao mà chết thì nhứt định tao hiện hồn
về vắn họng mày.

Lời nói của Túy không lộ vẻ quả quyết
và nụ cười của ả có vẻ bốn cọt.

Hồi xưa, còn chơi tài xỉu ở Đại thế giới
hể nằm chiêm bao thấy quan tài là nàng ăn
bạc. Bây giờ nàng còn có khăn đẫm máu
huyền diệu này. Ý nghĩ đó xúi nàng dùng
cơm sớm, trang điểm rồi kêu xe taxi lên
trường đua ngay.

Chiều nay nhất định Thắm không vào
bar. Nàng sẽ đi coi tuồng cải lương, hoặc
đi tắm hơi nóng. Hình như hôm qua Ngọc
vừa uốn một kiểu tóc thật đẹp. Ý nghĩ lan
man làm nàng lão đảo. Thắm mân mê
chiếc ống dòm mà nàng đeo lưng lửng ở cổ.
Người đàn ông lúc này trở ra đứng trước

mặt Thắm trên tay cầm một xấp giấy. Gã lựa ra sáu vé rồi trao cho nàng. Thắm đi song song bên gã ra khán đài. Hai người tìm một chỗ ngồi có bóng mát. Gã rút chiếc khăn tay sọc phẩy những hạt bụi trên bọc ciment trải rộng ra, ân cần mời Thắm:

– Chị ngồi xuống khăn này kéo lắm quần.

Thắm ngồi xuống tự giới thiệu:

– Tôi là Thắm. Còn anh?

– Cường.

Gã trả lời gọn gàng và kèm theo một nụ cười nhiễm một vẻ man mác thật quyến rũ.

Thắm nhìn thẳng vào gã. Gã bình thản.

– Tôi là trung úy pháo binh. Hiện làm ở bộ tham mưu. Tôi di cư vào Nam một mình. Gia đình còn kẹt ở ngoài Bắc.

Giọng gã trầm xuống. Đã gần một năm nay cơ hồ nàng không có một cơ hội nghe một người đàn ông Việt Nam nói chuyện ngoài hai ông gác-dan và tên bồi pha rượu dưới bar. Thấm yên lặng nghe gã kể thân thế. Nàng theo dõi câu chuyện của Cường. Gã rút gói thuốc Pall Mall mời Thấm. Nàng lắc đầu cảm ơn rồi mở bóp lấy gói Salem ra đốt. Nàng nhìn ra ngoài sân đua. Cái sân rộng mút tầm mắt đang nằm phơi dưới cơn nắng trắng xóa như thủy tinh. Cỏ xanh mọc đầy đặc hai bên lối ngựa chạy mòn nhẵn tro cát như vệt ru-ban màu mỡ gà khoanh một lõm giữa sân đua. Ánh nắng hỗn xược và cái hơi người chen chúc xông lên làm Thấm nghẹt thở. Nàng lấy quạt giấy Nhật Bản ra phẩy trước mũi. Khán đài chật nít, người ta phải tràn ra hai bên cam chịu đội nắng. Bầy ngựa đã kéo ra sân. Hồi còi ré lên cùng một lúc cây cờ trên tay người trọng tài phát mạnh. Tốp ngựa lao tới, thân các chú

nài ngã rạp trên lưng ngựa. Cát bụi tung lên làm mờ đục nơi dấu chân ngựa bỏ lại. Những chiếc ống dòm lập tức đặt lên mắt. Hàng vạn ánh mắt nheo lại, cái huyền não ban nãy rút dần xuống. Lũ ngựa phi nhanh hơn ba phần vòng đua, không ai bảo ai, họ đều đứng dậy xô dịch gần sát vòng rào ngăn khán đài và sân đua.

Con ngựa mang số mười hai vượt lên đuổi con số tám, niềm hy vọng chồm dậy trong lòng Thẩm như ngọn sóng bạc đầu. Tiếng cô vỗ sôi lên như nồi chaudière tung nấp. Thẩm xiết chặt vai Cường mà nàng chẳng hay biết. Bao nhiêu chiếc máy chụp hình chực sẵn. Lăn mức ăn thua vẫn lạnh lùng nằm sưởi nắng. Con ngựa số bốn vượt qua mặt và bỏ số mười hai một khoảng xa. Vài con bỏ cuộc lui thủi tẽ sang lối khác. Gần đến mức hai con mười hai và bốn song song nhau. Thẩm níu chặt hàng rào như thêm sức con Hoa Mai vượt địch thủ.

Cường bình tĩnh rút thuốc ra đốt. Cây cờ phát trên tay người trọng tài còn Hồng Lê số bốn sảy qua mức trắng. Thắm buông ống dòm xuống. Nụ cười bên lên đậu trên vành môi màu bông lựu. Máy phóng thanh gào lên “số bốn về nhất”.

Thắm thở phào và bước đi trong tiếng động búa quanh. Sự vui buồn hiện rõ trên nét mặt mọi người. Cường bước theo sau.

– Mình vào uống nước, hy vọng keo sau vậy.

Thắm gượng cười sánh vai Cường bước lẫn xuống bậc ciment. Cường nâng ly cam tươi mời Thắm. Màu cam vàng sòng sánh trong Ly pha lê. Thắm chậm rãi kê ly tận môi. Chát nước ngọt làm Thắm tỉnh táo. Tự dưng nàng nói bâng quơ:

– Thua bạn này không bao nhiêu mà ỨC THIỆT.

Cường an ủi:

– Vòng đua sau hi vọng mình sẽ được to.

Thấm khuấy đá trong ly xoáy tròn như những ý nghĩ của nàng. Nàng tự nhủ biết đầu thần tài đang thử thách nàng chuyển đầu. Sự may mắn sẽ dành cho nàng những chuyển sau. Thấm mỉm cười. Bên kia bàn đối diện hai người đàn bà ngoài bốn mươi đẩy đà như nhau đang kéo ghế ngồi vào bàn. Bà có màu da bánh ếch đường hạ cát giọng theo thọt.

– Nè, chị Hai, hôm qua lúc tui đang ngồi vá mấy bộ đồ cho sắp nhỏ thì con mèo cái đang cắn ổ.

Bà bạn mặt trắng phốc như cái bánh bao chận lại:

– Ý, may dữ hé! Cho tôi một con mèo con đi chị.

Bà màu da bánh ếch bắt lỗi:

– Để tui nói hết cho chị nghe. Chưa chi đã nhảy vô họng người ta rồi. Nè, để xong nó tha cái nhao lại trước mặt tui. Tui đuổi nó hoài nó chẳng chịu đi, nó cứ cà rà rồi bỏ cái nhao bên cái rổ may ngang đầu lên kêu “meo meo” ba lần. Thấy nó biết chọn mặt gọi vàng tui mới vuốt đầu nó nói “con có lòng thơm thảo cho bà phải hôn con?”

Hình như hiểu lời tối nên nó ve vẩy đuôi.

Bà bạn mở tròn mắt.

– Mèn ơi! vậy thì hên quá rồi. Mèo mà cho nhao là điềm lành. Vậy hôm nay tui nhứt định mua số theo chị chắc trúng lớn.

Bà màu da bánh ếch nhe răng vàng ối cười đầy vẻ tự tin. Cường cầm chai cam vàng còn lại rót thêm cho Thắm. Thắm có ý định sẽ theo hai bà này mua số, biết đâu

nhờ cái khăn huyền diệu của nàng và cái nhau mèo của bà màu da bánh ếch sẽ bồi bổ cái bên lẫn nhau. Tự nhiên Thẩm phần khởi. Nàng phác họa cái chương trình khi có một số tiền lớn. Nàng sẽ mua cái biệt thự nằm giữa khu vườn cây ăn trái. Trong vườn Thẩm sẽ đặt những cái băng đá màu huyết dụ dưới những tàn cây. Trong nhà nàng sẽ sắm đủ mọi thứ tiện nghi cần thiết: máy lạnh, máy sấy tóc, máy hút bụi, tủ lạnh, vô tuyến truyền hình, máy tầm quét v.v... Thỉnh thoảng nàng sẽ mở những cuộc khiêu vũ tại nhà và lái xe mời lũ bạn cũ đến dự. Thẩm nhất quyết trưng diện rực rỡ như bà hoàng trong buổi dạ hội. Biết bao nhiêu con bạn nàng đi qua Nhật giải phẫu cho sống mũi thật cao như mũi mấy con đầm, bơm thêm cái ngực thật bự như trái dưa hấu. Nàng không màng đến mấy vụ đó. Khoa học và bàn tay nhân tạo có thể làm cho phụ nữ đẹp thêm. Nhưng thừa trừ cái đẹp đó, nó

sẽ làm mất hết cái duyên trời cho. Nàng chỉ muốn lại tiệm may đồ đầm danh tiếng ở thủ đô để sắm đủ thứ áo đẹp: áo dạ hội, áo đi dạo gió và nhất là sắm kim cương, những viên kim cương gắn vào cái vỏ bạch kim mới rực rỡ. Bọn bè sẽ thêm khát và ghen tị lối tiêu khiển của nàng. Thắm sẽ gởi cho bé Sơn đi học bên Tây. Nghĩ tới đây Thắm chột chua chát. Nàng mua sắm đủ vật chất xa hoa như vậy, liệu sắm nổi một ông chồng tâm đầu ý hợp hay không. Bỗng tiếng hét từ máy phóng thanh làm Thắm bỏ rơi giấc mơ. Nàng nhìn Cường chớp mắt. Gã mỉm cười nhìn lâu vào mặt Thắm. Nu cười bùi ngùi của Cường làm nàng lúng túng. Thắm vờ bung ly nước cam lên uống để lẩn tránh đôi mắt sáng và ướm của Cường. Đôi mày gã rậm, đen muốt và xéch tạo cho Cường một nghị lực lẫn quyến rũ tiết ra từ ánh mắt. Thân thể Cường không thô nặng như những anh chàng Mỹ mà Thắm từng ôm ấp.

Cường có vẻ mảnh mai nhưng khỏe mạnh ẩn dưới làn áo thun màu đen. Thắm rất ngại những anh chàng vai u thịt bắp. Nàng nghĩ đó là những pho tượng đồng có thể dễ nắm chắc gì sẽ đem đến cho nàng sự rung cảm khi ôm họ vào vòng tay. Cường cất giọng trầm buồn giục Thắm.

– Bọn mình ra xem ngựa. Vòng đua thứ nhì sắp bắt đầu rồi đó.

Vừa đứng dậy thì Thắm gặp ngay bà bạn mặt mày tiu ngủi đặt đít ngói trầm ngâm bên ly cà phê đá. Thắm bước lại hỏi thăm. Bà trề môi kể: “Hồi nãy tui mới gặp người hàng xóm của bà người này thuật lại một chuyện động trời. Nếu thiệt tình mà tự nhiên con mèo cho nhao thì cái hên sẽ tới nườm nượp. Còn đằng này bà rình rập nó để giựt nhao. Khi bà chụp cái nhao thì con mèo lập tức quào trầy sườn cả bàn tay bà nên bà phải đi xin thuốc đỏ mà xức. Thiệt

con mẹ đó xạo quá chừng. Báo hại nghe theo nó mà tui thua hơn năm ngàn đồng. Báo hại tháng này chồng con tui phải bóp bụng ăn muối cục.”

Cường ngáp chảy nước mắt rồi nói bằng giọng chán nản.

– Kỳ quá! Cái con Kim Loan mang số chín bụng thon ngực nở, cặp mắt có thần, bốn chân chụm lại vậy mà nó chạy thua con Hoàng Oanh mang con số bảy.

Một người đàn ông cầm tờ báo Phú Thọ ghi danh sách các con ngựa, liền ngựa miêng xen vào:

– Bốn cái nhượng cẳng của con Hoàng Oanh nhỏ thó, eo thắt lại, ngựa đó thuộc loại long cu đó đa. Còn cái con Kim Loan mới chạy chưa gần tới mức đã già gạo rồi...

Thắm vụt toát mồ hôi khi nàng biết chắc là mình đã thua sạch hiệp chót. Nàng tiếc tiền ít, mà tiếc công nuôi bao nhiêu tin tưởng và hy vọng mấy ngày nay thì nhiều. Nàng đem tiền đến đây rồi ra về tay không đã bao nhiêu lần rồi mà chưa có lần nào làm nàng tức tối như lần này. Thắm đi lẹ ra cửa quen có Cường bên cạnh. Nàng định về ngay, tìm lại người bán chiếc khăn thắm máu để xài xể cho một trận mới hả hơi.

Cường ra kịp đưa tay vẫy taxi mở cửa mời Thắm:

– Chị về đâu ?

Đang miên man nghĩ ngợi Thắm chui vào xe một cách vô ý thức. Tiếng cửa xe đóng âm Thắm giật mình nhìn ra ngoài kêu lên:

– Anh về nhà tôi ghen?

Cường mỉm cười hẹn sẽ thăm Thắm hôm sau vì bây giờ gã có hẹn với vài người bạn. Thắm ngả đầu cạnh cửa kiếng đưa tay vẫy. Nắng lúc bấy giờ dịu lại. Mọi người ở trường đua còn nhốn nháo sửa soạn vòng đua kế tiếp. Ngồi trong xe Thắm nghĩ bụng sẽ giấu nhem chuyện chiếc khăn dính máu. Chắc hẳn khi bọn Túy, Cẩm, Ngọc mà biết chuyện tin nhảm của nàng sẽ không tránh khỏi bị chế nhạo. Nhưng nàng sẽ kể lại chuyện gặp Cường và chuyện hai bà được mèo cho nhau đi đánh cá ngựa. Bỗng nhiên Thắm vụt cười lớn đồng thời nghe cả một sự chua chát chiếm trọn buổi chiều. Chiếc taxi dừng lại, Thắm chui nhanh ra. Cái bóp như nhẹ nhõm nhưng đôi chân nàng nặng nhọc dầu vừa trải qua một cuộc đi bách bộ đường dài. Nàng cố bước từng bước lên cầu thang phải níu lấy cây vịn. Thất vọng và mệt mỏi làm thân nàng nặng nhọc. Cũng cái cầu thang này mọi hôm Thắm có thể

nhảy phóc một hơi là đến bậc thang cuối nhưng hôm nay lê đến bậc thang cuối cùng Thắm mệt nhoài như vừa leo núi. Vào đến nhà Thắm ngã người trên chiếc ghế bành ở phòng khách thở hổn hển. Nàng nhìn lên trần nhà. Chiếc quạt trần nhiên quay tít. Nàng có cảm tưởng nhịp hoạt động buồn tẻ của nàng cứ xoay tròn và đều đặn như vòng quay cánh quạt.

Thắm đọc sách không chạy, không biết thêu đan, làm bếp. Nàng sắm radio cho oai với bạn bè chớ bao giờ chịu khó nghe tin tức trong nước. Nàng cũng không biết nghe nhạc, chỉ có nghe truyền thanh tuồng cải lương. Bàn tay mòng ngoài chuyện gây cảm giác kỳ thú cho đàn ông, chỉ có biết dỗi phẩn vẽ chân mày, đuôi mắt và tô môi... Suốt hai tiếng đồng hồ Thắm ngồi bất động trên ghế mắt vẫn không rời trần nhà. Mọi người đều đi vắng cả. Buổi chiều tái nhạt ngoài cửa sổ. Trong yên lặng rờn rợn chỉ có

tiếng tíc tắc đều đặn của cái đồng hồ trầm cầm trên tường. Vào giờ này các bạn láng giềng của Thắm đều xuống bar. Hôm nay là ngày nghỉ trong tuần của Thắm.

Theo thường lệ, Thắm giết thì giờ nơi trường đua hoặc sòng bạc. Nếu nàng không có mặt nơi đó Thắm cảm thấy ngày dài bất tận. Nàng phải làm gì để lấp đầy nỗi trống trải đó nếu không Thắm sẽ đã đuối muốn đau. Nhưng khi nàng xài phí khoảng thời gian thừa đó, Thắm tạo cho mình hứng thú không được bao nhiêu mà nỗi chán chường ùn ùn kéo tới vây khốn nàng. Đã bao lần Thắm tự hứa sẽ không đến trường đua hay sòng bạc. Nàng sẽ vào rước bé Sơn đi ciné hoặc đi ăn. Phải gây cho nó ít nhiều tình mẫu tử nhưng khi ngày nghỉ đến cái dự định đó nàng quên tuốt đi mất.

Tiếng đẩy nhẹ của nhà bếp. Thắm biết là ả xấm vào trường rước bé Sơn đã về.

Nàng nhòm dậy lên tiếng:

– Xẩm, lên đây biểu!

Tiếng dép lê gần nàng rồi dừng lại. Thắm đang loay hay mở bóp lôi ra chiếc khăn tay thấm máu khô ném xuống sàn gạch và truyền lệnh:

– Mày đem đốt mẹ nó cho tao liền.

Ả xẩm ngơ ngác nhìn sững Thắm một lúc và ấp úng, Thắm quát:

– Tao biểu là mày phải vâng lời lập tức, không có chần chờ nghe chưa?

Ả Xẩm cúi xuống lượm khăn đi nhanh vào bếp. Qua khỏi tầm mắt Thắm, ả len lén trải chiếc khăn ra quan sát. Chiếc khăn bằng lụa trắng thêu cảnh hồng lốm đốm mấy giọt máu khô. ả tiếc, định bụng sẽ giặt để xài nhưng khi quay lại Thắm đang đứng tần ngần ở ngạch cửa, ả chụp vội cái hộp

quẹt trên đầu tủ đựng thức ăn bật lửa. Đợi cho chiếc khăn cháy rụi Thắm mới trở vào phòng thay quần áo. Đèn dưới đường vừa thắp sáng và sự sinh hoạt về đêm đang khởi sự bắt đầu.

* * *

Thắm uể oải ngồi dậy nàg nhìn lại chiếc giường ngủ. Drap, gối bừa bãi. Nàng cố hình dung lại nét mặt người khách đêm qua đến với nàng rồi rút êm lúc tờ mờ sáng. Khuôn mặt ấy vừa thoát khỏi tầm mắt Thắm không đầy hai tiếng đồng hồ mà nàng thấy không tài nào nhớ rõ. Hình dung gã có chiếc mũi cao, râu quai nón và mớ tóc hung hung vàng. Chưa bắt gặp gã cười chỉ loáng thoáng thấy đôi mày gã thường cau lại, nhịp thở gấp rút của gã kề bên tai nàng và những giọt mồ hôi rịn ra trên cái lưng trắng bệch của gã.

Chỉ có ngân ấy! Qua bao nhiêu lần rồi những cảm giác cũ kỹ, như một bữa cơm rau muối hàng ngày mà phải nuốt. Những động tác cứ diễn mãi trước mặt nàng như một cuốn phim thường thực quay hằng chục lần. Tất cả ngân thứ đó không còn đánh thức từng sợi thịt của nàng nữa. Nó chỉ là dấu chân chai lì bước rào rạt trên sỏi đá, Thắm chỉ còn nghe tiếng động bên ngoài xa tít của rung cảm. Nàng khao khát tìm gặp sự hưởng ứng chân thành hơn là sự cưỡng bách công tác.

Thắm búi sơ lại mỗi tóc tận đỉnh đầu đi vào buồng tắm. Nhìn vào gương ở bàn phấn Thắm chợt bắt gặp nét mặt tái mét của nàng.

Ngọc và Túy cuối rồi xao ngoài hành lang. Thắm thò đầu ra cửa kêu:

– Lũ quỷ đó vô đây cho bà dạy việc.

Tiếng theo thọt của Túy mắng lại:

– Con hà bá đó dám hỗn hào. Tao vô văn hòng bây giờ.

Thắm nguyệt dài đi vào trong. Cả bọn đều theo nàng vào nhà. Ngọc vô đề ngay.

– Nghe đồn hôm qua mày theo trai non đi đánh cá ngựa hả? Thắng bại thế nào tau lên cho trầm rõ coi.

Thắm khen:

– Ai nói với tui bây vậy?

Cầm vênh mặt cười khẩy:

– Tao mà không biết mày thì có ai vô đây? Bọn tay chân bộ hạ của tao làm ráp-bo hồi sáng này.

Thắm lặng thinh một lúc rồi hớn hở kể chuyện gặp Cường và nàng không tiếc lời

ca tụng gã đẹp trai và nịnh đầm giỏi. Ngọc gật gù:

– Chết rồi! Con mẹ này sắp cầm vòng bán vàng, đờ chồng bán con nuôi cái thằng trung úy đó rồi.

Cầm chêm vào:

– Tình yêu đầy thì nữ trang với chó có gì lạ đâu?

Túy phụ họa:

– Coi chừng trung úy giả đa!

Thăm liếc xéo, rồi chửi rùm lên:

– Mấy con chó hùa này khéo nói tầm bậy hoai. Người ta đứng đắn, chó có phải hạng ma cà bông, ma cà chớp gì sao ?

Ngọc gân cổ lên cãi:

– Tụi này biết linh bà quá xá rồi mà. Lúc nào mà bà thoát khỏi cái trò mê trai nội hóa đó đâu. Nè, nói cho mà giữ mình, mấy mà rớt tới những thằng có tung tích mơ mơ hồ hồ đó tụi nó bóp họng mày để vét của đa.

Thăm rùn vai, rồi rít lên:

– Thôi đi mẹ! Đầu óc mẹ dơ dáy như lỗ cầu xí rồi mẹ cũng tưởng ai như mẹ hết sao? Tao có thân tao lo. Chẳng cần con đi nào nhào vô xử bĩ hết trời.

Để đánh trống lảng qua chuyện khác Thăm thuật lại chuyện cái khăn tay dính máu.

Nói xong nàng chửi thề một loạt cho hả tức. Định giấu nhưng mà nàng nghĩ thà mình bị nhạo hơn là để bụng tức ầm ứ. Tút lăn ra ghế sofa cười hét:

– Chắc thằng đó lấy máu kinh của vợ

nó bán cho mây rồi. Sức mấy mà lấy được máu người bị chết bắn.

Cầm chêm vô:

– Già gần hai thứ tóc như mày mà còn bị lường...

Thắm ức, chửi rống lên và hăm he sẽ qua Khánh Hội cào nhà cái tên lường gạt đó một trận.

* * *

Đêm Giáng Sinh! Bộ tư Thắm, Ngọc, Túy, Cầm dắt díu nhau đi chải tóc và làm móng tay móng chân từ hồi chiều. Đêm nay họ nhất quyết trở hết sở trường sở đoản để tán khách. Thắm mặc chiếc áo Thượng Hải rập rờn ánh sáng tím than. Trên tóc nàng cài chiếc nơ bằng nhung màu đỏ. Thắm trang điểm chói chang hơn ngày thường.

Đôi mắt nàng đánh phông xanh như bà hoàng Cléopâtre, mùi Bain de Champagne đã thỏa một cách hỗn xược. Thăm đứng trước gương kiểm soát nhan sắc lần cuối rồi đẩy cửa bước vội ra. Túy, Ngọc và Cẩm đã đứng chờ nàng tại cầu thang. Cả ba đều mặc đầm hở cổ, hở vai cùng một kiểu nhưng khác màu. Cẩm mặc chiếc xiêm trắng thêu chỉ bạc. Ngọc như cục than trong lò với chiếc xiêm đỏ chói. Riêng về Túy, nếu màu xanh chiếc xiêm của ả đang mặc đậm hơn thì nước da ả sẽ nổi bật hơn. Họ bàn tán về tình tiết một vở hát cải lương đã truyền thanh tối qua làm khuấy động cả hành lang. Mấy đứa tớ gái của họ nhìn họ mơ ước vu vơ. Tiếng gót giày ồn ào trên mấy bậc gỗ, tan dần rồi mất hẳn.

Bốn chị em đẩy cửa vào bar. Cây thông đặt giữa nhà giăng mắc những dây tua tua ngời ánh bạc và treo chi chít những trái châu đủ màu sắc lung lẳng trên cành. Vô

số đèn màu hình búp măng chóp tắt liên hồi. Bức tường dán những ông già Noel cắt bằng giấy với chiếc áo đỏ thẫm mang trên ngực cái băng trắng đề Merry Christmas to tướng và mang trên lưng kè kè các thứ đồ chơi trẻ con. Nụ cười của ông ẩn dưới chòm râu trắng xóa như chào đón những người có mặt nơi đây. Mấy cái chuông xếp bằng giấy trắng lơ lơ như ổ ong và những cây thông nhỏ cũng làm bằng giấy màu lục thẫm treo xen kẽ nhau lắc lư trên trần nhà đùa bỡn với sức gió của mấy chiếc quạt máy thi nhau quay tít.

Thăm chợt nhớ những đêm Noel trong các tấm carte. Bối cảnh là một đêm xanh mênh mông chiếm hết diện tích. Những chấm sao sáng và cây thông trơ trụi mọc cheo leo trên đồi. Lúc nào nhìn cảnh đó, Thăm cũng mừng tượng đến thời thơ ấu xa vời. Giờ đây, căn phòng mơ hồ trong ánh đèn xanh và khói thuốc. Cảnh như

trong chiêm bao. Phải chi ở quây, người tài cố cho hát đĩa nhạc thánh kinh thay vào bản nhạc Jazz uốn éo với giọng kèn đồng the thé. Ở đây nhốn nháo. Có lẽ lúc mười hai giờ khuya, Chúa Hải Đồng chào đời, không có ai có thể nghe tiếng chuông vang vang từ nhà thờ Đức Bà vọng lại.

Chị em Thẩm bước vào giữa bao nhiêu cặp mắt nhìn họ soi bói. Thẩm đưa tay lên môi hôn gió các người khách quen thuộc và đi thẳng đến quây. Cũng như thường lệ, nàng lật sổ ra kiểm soát những cô gái có mặt và ghi phạt các cô đi trễ. Cẩm bước lại vặn nhỏ bớt stéreo rồi trở lại sà vào lòng một người tình nhân cũ đang ngồi chờ bên ly bia. Thẩm nhìn quanh một lượt gian phòng và đi ngay lại một người Mỹ vừa vẫy tay gọi nàng. Ngọc nheo mắt sang Thẩm trêu chọc. Mỗi người đang trở hết khả năng của mình để móc túi khách. Cẩm nói chuyện huyền thuyên nhưng khi gặp đến những câu khó

diễn tả nghéo đầu qua một bên làm vẻ nhõng nhẽo mơn trớn rồi ôm chầm lấy tên Mỹ già. Túy và Ngọc ngồi trong bóng tối với hai tên Mèo khác.

Vài ba luồng khói đục mờ từ những cặp môi đỏ tuôn ra. Điệu bi-bốp rần rạt cất lên cao. Thắm nâng ly và trở giọng nghề nghiệp. Bàn tay Thắm ve vuốt trên thân thể khách. Đôi mắt khách thu nhỏ không gian khi bàn tay nhà nghề của nàng trôi về miền hạ lưu thân thể hẳn.

Phải kiểm đêm nay một trăm ly trở lên. Dĩ nhiên là đêm nay nàng không được ăn réveillon. Ngày mai nàng sẽ dậy muộn. Nhưng Thắm đã phác họa một chương trình trong buổi chiều mai. Nàng sẽ rủ Ngọc xem cải lương rồi đi xem bói Nhưng nghĩ tới gần bốn giờ sáng mới được về nhà làm Thắm chưa chi đã mệt rồi. Thời tiết dạo này lạnh. Nàng ghét cái cảnh một mình,

một bóng đi trên vỉa hè rộng thênh thang và bước lên cầu thang nhóp nhúa sương lạnh.

Cánh cửa ngoài vụt mở một người Mỹ mặc quân phục lù lù tiến vào đôi mắt nhìn đảo đảo. Thăm ngả đầu qua khách quan sát. Chợt bắt gặp Túy đang ngồi trên đùi một tên Mỹ cười cợt, hấn bước tới trước mặt Túy. Túy đứng thẳng dậy cười mơn trớn và đưa tay bắt tay hấn. Hấn vẫn lạnh lùng nhìn Túy. Đôi môi hấn mím lại, vẻ căm tức hiện rõ dần trên mặt hấn. Hấn không thềm bắt tay Túy. Nàng bẽn lễn rút tay về.

Hấn nhिếc:

– Đồ lường gạt!

Nói xong hấn đưa bàn tay thô kệch điểm trước trán Túy, đe dọa.

– Bạn sau còn xạo tao đấm cho bể mặt.

Mặt Túy đổi màu chàm. Nàng chạy vào kệ rượu trở ra đứng gần hần thủ thế. Thấm xô khách, chạy lại bên Túy. Hai tay nàng chống nạnh, thách thức. Tền Mỹ chồm tới chụp chai rượu trên tay Túy. Mất thăng bằng Túy ngã tới. Cầm tù trong quây nhảy phóc ra cầm chai bia giáng mạnh xuống đầu hần. Chai bia đập trúng vai hần bể nát, Diên tiết hần nhảy tới bóp cổ Cầm. Thấm chạy xuống nhà sau xách cái dao chặt nước đá trở lộn lên. Bọn gái tuôn ra cửa như đàn ong vỡ ổ. Vài người Mỹ lần lượt bỏ đi ra. Thấm nhằm ngay đầu hần phang mạnh. Hụp xuống né tránh, hần phóng lên quây rượu. Bao nhiêu chai rượu và ly cốc trên kệ thi nhau bay vù vù tứ phía. Túy ngã quỵ trên nền gạch đầy miếng chai. Thấm hét lên:

– Ngọc! Công nó chạy ngã sau cứu cấp mau.

Máu trên mặt hần tuôn ướt cả áo. Hần lúc bấy giờ như cộp bị thương lông lên. Còn lại Thắm và Cẩm, mỗi người giữ một chỗ núp. Thắm hò hét để gây nghị lực cho Cẩm.

Tiếng xe quân cảnh hăm thẳng nhanh. Hần dừng tay. Đồng thời tiếng còi của cảnh sát rít lên. Thắm và Cẩm lẹ chân chuồn ngỗ hậu.

Ngồi trên xích lô Thắm bắt đầu chóng mặt vì vết thương nơi chân máu rỉ rả chảy. Nàng nắm tay Ngọc rên khế. Chợt nhìn thấy mặt mũi Cẩm đen bầm, sưng húp, Thắm cười ngất. Cơn giận rút dần xuống. Cẩm hỏi:

– Tại sao nó lại kiếm chuyện hành hung với con Túy vậy?

Thắm lắc đầu:

– Chắc là nó bị con nọ cho leo cây rồi. Tao chẳng biết ắt giáp gì đâu, thấy nó muốn thị oai với đàn bà thì dạy cho nó một trận.

Cầm lặng thỉnh nhìn con đường trước mắt lảm nhảm.

– Mai một rồi rán dắt đầu nhau ra tòa.

Khi chiếc xe đến một góc đường, thành linh tiếng chuông nhà thờ đổ gióng giả du dương. Thắm nhìn đồng hồ tay. Hai cây kim đồng chỉ số mười hai. Cầm rữ Thắm vào Los Angelès – một cái bar mà cả hai làm hồi nửa năm về trước. Dù không nói một lời nhưng cả hai muốn chứng kiến lễ minuit ở bar. Thắm được Cầm dìu vào trong giữa sự kinh ngạc của mọi người. Cầm đưa Thắm đến một cái bàn cuối phòng. Bài hát Silent Night trỗi lên trong căn phòng thấp đèn đỏ mờ.

Silent Night, Holly Night

All is calm, all is bright

Round young virgin Mother and Child

Thắm muốn ứa nước mắt. Vết thương nàng bắt đầu sưng. Confettie bay cùng phòng. Tiếng nút chai sâm-banh mở ròn rã. Một lúc yên lặng thoáng qua, rồi tiếng ồn ào bùng lên. Thắm vụt rơi vào sự trống trải khó chịu. Đã hơn tuần lễ rồi nàng chỉ nhận hàng mấy mươi carte chúc mừng của bọn nhân tình Mỹ. Lũ nhân tình du đảng của nàng đời nào nhớ tới những chi tiết nhỏ nhặt để làm vui lòng nàng.

Lớp người còn trùng điệp ở ngoài đường nhưng Thắm có cảm tưởng mình lạc lõng vào một nơi không một bàn tay mời gọi, không một cặp mắt niềm nở, đợi chờ. Bậy quá! Phải dè nàng dừng cho thằng Sơn (Sơn là con nuôi của Thắm.) về với mẹ nó

đêm nay. Hiện giờ nàng cần có ai đó để săn sóc từng miếng ăn, từng giấc ngủ để nàng tìm được cái ảo tưởng mình là một người đàn bà thực thụ, sống có khuôn thước.

Thăm gọi thăm: Cường! Cường! Tiếng gọi như trôi vào dĩ vãng bị bỏ quên. Có lẽ nào, nàng chỉ gặp gã có một lần ngắn ngủi đó? Dầu sao, chiều mai nàng cũng nên đi lên trường đua. May ra! Ủ, biết đâu may ra nàng sẽ gặp lại Cường. Bỗng nhiên Thăm lắc đầu, nàng không muốn mừng tượng cuộc đời của nàng sẽ ra sao, sau cuộc tái ngộ với gã...

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

(Trích Tập san văn chương tư tưởng nghệ thuật VĂN năm thứ 4 số 79 ra ngày 01 tháng 4 năm 1967, trang 67-82)

